

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

23 ianuarie 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte Nicolae Gordilă,

Judecători Elena Covalenco, Iurie Diaconu, Liliana Catan și Ion Guzun,

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 09 iunie 2017 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 septembrie 2017, declarat de către avocatul Sorochin Iurii în numele inculpatului și inculpatul

Ciubotaru Dan xxxxxxxxxxxxxxxx.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 03.05.2017 - 09.06.2017;

2. Instanța de apel: 14.07.2017 - 27.09.2017;

3. Instanța de recurs: 07.12.2017 - 23.01.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 09 iunie 2017, Ciubotaru Dan a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.151 alin.(1) Cod penal la 3 ani și 4 luni închisoare, iar în baza art.287 alin.(3) Cod penal la 2 ani închisoare.

Conform art.84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 4 ani închisoare, în penitenciar de tip semiînchis.

2. Prima instanță examinând cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Ciubotaru Dan, la 04 februarie 2017, ora 22.30, aflându-se în apropiere de centrul comercial „Green Hills” din str.xxxxxxxxx, mun.Chișinău, fiind în stare de ebrietate alcoolică, intenționat, încalcând grosolan ordinea publică, a inițiat un conflict cu Siminel Nicolae, în rezultatul căruia, i-a aplicat o lovitură în cap cu o sticlă de bere cauzându-i, conform raportului de expertiză judiciară nr.485/D din 29 martie 2017, vătămare corporală gravă.

În aceleași circumstanțe, Ciubotaru Dan, la 04 februarie 2017, ora 22.30, aflându-se în apropiere de centrul comercial „Green Hills” din str.xxxxxxx, mun.Chișinău, în cadrul comiterii acțiunilor de huliganism, intenționat, i-a aplicat o lovitură în cap cu o sticlă de bere lui Siminel Nicolae, cauzându-i, potrivit raportului de expertiză judiciară nr.485/D din 29.03.2017, traumă cranio-cerebrală deschisă, manifestată prin fractura osului frontal, cu implicarea ambelor lamele cu trecerea la baza craniului, contuzie cerebrală grad I; fractura lamina cribrosa, fractura oaselor nazale, pneumo-encefalee în zona fronto-parietală, plagă contuză în regiunea frontală, care prezintă pericol pentru viață, calificându-se ca vătămare gravă.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri:

- avocatul A.Găulică în numele părții vătămate N.Siminel, care a solicitat casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, invocând că instanța nu a respectat prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, deoarece în cererea înaintată de inculpat lipsește enumerarea faptelor comise și recunoscute de ultimul potrivit învinuirii înaintate, iar instanța nu a explicat inculpatului consecințele opțiunii de a fi judecată cauza potrivit procedurii simplificate; - în

încheierea de dispunere a judecării cauzei potrivit procedurii simplificate, instanța nu a stabilit dacă rechizitoriul este întocmit în conformitate cu prevederile legale, dacă nu a fost încălcat principiul legalității în administrarea probelor, dacă fapta imputată inculpatului just a fost încadrată în conformitate cu dispozițiile prevăzute de Codul penal; - instanța nu a recunoscut partea vătămată ca parte civilă și nu i-a explicat drepturile sale în cadrul procedurii civile, deși ultimul avea pregătită acțiunea civilă;

- avocații A.Pavalatii, V.Mardari în numele inculpatului, care au solicitat casarea acesteia în partea numirii pedepsei și aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, invocând că inculpatul anterior nu a fost condamnat, s-a căit activ și a recunoscut vina, adică a conștientizat caracterul periculos al acțiunilor sale, instanța i-a stabilit inculpatului pedeapsa cu închisoare fără a argumenta de ce în privința acestuia nu pot fi aplicate dispozițiile art.90 Cod penal;

- avocatul Iu.Sorochin în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, ori a-l recunoaște vinovat pe D.Ciubotaru în baza art.157 Cod penal, invocând că instanța l-a sancționat pe inculpat de două ori pentru una și aceeași faptă, incorect condamându-l atât în baza art.287, cât și în baza art.151 Cod penal, pe când acțiunile lui urmau a fi calificate doar în baza art.151 Cod penal, deoarece art.287 Cod penal se absoarbe de această normă penală, iar acțiunile de urmărire penală au fost efectuate cu grave încălcări de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 septembrie 2017, au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate de către avocații A.Pavalatii, V.Mardari și I.Sorochin în numele inculpatului și de avocatul A.Găulică în numele părții vătămate N.Siminel.

Instanța de apel a indicat că, prima instanță a dat apreciere corectă probelor administrate și circumstanțelor cauzei, examinându-le conform art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor și corect a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor imputate, care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc prin: declarațiile inculpatului D.Ciubotaru, a părții vătămate N.Siminel, a martorilor I.Briukhovetska, P.Siminel, I.Maxian, R.Panaid, V.Duplava, M.Pînzari, M.Cheltuitor, Ig.Mereacre și actele cauzei - procesele-verbale de ridicare examinare a sidiului CD-R de model „Titanium” și imaginile video ridicate de pe CD din 10.03.2017 și 13.03.2017, de confruntare din 27.04.2017 dintre martorul I.Maxian și învinuitul D.Ciubotaru, raportul de expertiză judiciară nr.485/D din 29.03.2017 în privința părții vătămate N.Siminel, potrivit căruia la acesta s-au depistat vătămări corporale grave periculoase pentru viață.

Astfel, instanța de apel a conchis că argumentele avocatului Iu.Sorochin privind nevinovăția lui D.Ciubotaru în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.151 alin.(1) și 287 alin.(3) Cod penal, este combătută prin probele sus menționate, inclusiv prin declarațiile inculpatului, care și-a recunoscut vina integral și a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, potrivit prevederilor art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală.

La fel, instanța de apel a respins argumentele avocatului A.Găulică în numele părții vătămate, precum că prima instanță la soluționarea cauzei nu a respectat prevederile art.364¹ alin.(1-4) Cod de procedură penală și nu a explicat părții vătămate dreptul de a înainta acțiune civilă, deși partea vătămată a participat în ședința de judecată și avea la el acțiunea civilă pregătită conform art.221 Cod de procedură penală, de rând ce din procesul-verbal rezultă că instanța a explicat părții vătămate dreptul de a înainta acțiune civilă, la ce ultimul a declarat că nu a pregătit o acțiune civilă, deoarece nu a reușit, astfel că partea vătămată nu a avut o acțiune civilă pentru a fi înaintată în cadrul procesului penal.

De asemenea, instanța de apel a considerat neîntemeiate și argumentele părții apărării

invocate în apeluri, prin care s-a solicitat ca pedeapsa stabilită inculpatului să fie suspendată condiționat pe un termen de probațiune, deoarece, prima instanță, reținând prevederile art.16, 61, 75, 76, 77 Cod penal, just a ajuns la concluzia că corectarea inculpatului va fi posibilă doar prin aplicarea pedepsei închisorii reale, cu stabilirea pedepsei minime reieșind din prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, însă careva temeuri ce ar da posibilitatea aplicării institutului suspendării condiționate a executării pedepsei, în condițiile art.90 Cod penal, nu au fost stabilite, iar circumstanțele precum că inculpatul și-a recunoscut vina și a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate la etapa urmăririi penale, au fost reținute de instanță la stabilirea pedepsei principale.

5. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs ordinar avocatul Iu.Sorochin în numele inculpatului și inculpatul care, invocând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.4), 6), 8), 10), 12), 16) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care D.Ciubotaru să fie achitat de sub învinuirea în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.151 alin.(1) și 287 alin.(3) Cod penal, ori acțiunile acestuia să fie încadrate în baza art.157 Cod penal, invocând aceleași motive ca și în apel, descrise la pct.3 al prezentei decizii.

6. Judecând recursul ordinar în raport cu motivele invocate și materialele cauzei, ținând cont de opiniile procurorului și a părții vătămate expuse în referință, prin care au solicitat respingerea recursului ca fiind neântemeiat, Colegiul penal concluzionează că recursul urmează a fi respins din următoarele considerente.

Colegiul penal reține că, prin declararea recursului nu se provoacă o reiterare, o repetare sau o reluare de la început a judecății ce s-a încheiat prin pronunțarea unei hotărâri împotriva căreia s-a exercitat calea de atac, ci o verificare multilaterală în drept, întru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond, erori de drept substanțial (material) sau formal (de procedură), ce privesc cauza, direct stipulate în art.427 alin.(1) Cod de procedură penală.

Instanța de recurs constată că, recurenții, precum rezultă din textul recursului declarat, critică soluția instanței de apel invocând drept erori de drept temeiurile prevăzute la art.427 alin.(1) pct.4), 6), 8), 10), 12), 16) Cod de procedură penală.

Verificând dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material, prin prisma criticelor formulate de recurenți sub aspectul temeiurilor invocate, Colegiul penal constată că acestea nu sunt incidente cazului de casare a deciziei recurate.

Se atestă că, legalitatea procesului penal este un principiu extrem de generos, care include un summum de cerințe grație cărora procesul penal se desfășoară potrivit dispozițiilor prevăzute de lege. În faza de judecată, unul din aceste principii este principiul folosirii limbii, care potrivit art.16 Cod de procedură penală, în procesul desfășurării procesului penal are loc în limba de stat, iar potrivit alin.(2) a aceleiași dispoziții „persoana care nu posedă sau nu vorbește limba de stat are dreptul să ia cunoștință de toate actele și materialele dosarului, să vorbească în fața organului de urmărire penală și în instanța de judecată prin interpret”, temei de drept invocat și prevăzut de art.427 alin.1) pct.4) Cod de procedură penală.

Însă, Colegiul penal notează că încălcarea normei date nu a fost valorificată în prezenta speță, deoarece, reieșind din materialele cauzei se constată că inculpatul este moldovean de naționalitate, posedă limba de stat și personal a consemnat actele procesuale în limba pe care o posedă. Mai mult, recurenții nu au adus în aspectul vizat nici argumentare ce ar demonstra contrariul, iar judecarea cauzei a avut loc cu participarea procurorului, inculpatului, apărătorului.

Referitor la invocarea pretensei erori de drept prevăzută la art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate de către parte în apel ce ține de faptul că examinarea cauzei în prima instanță a fost contrară prevederilor

art.364¹ Cod de procedură penală, deoarece instanța nu s-a pronunțat printr-o încheiere, prin care ar fi dispus judecata în procedură simplificată, nu a explicat inculpatului consecințele opțiunii de a fi judecată cauza în procedura reglementată, lipsind în procesul-verbal consemnarea declarației inculpatului, prin care recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și că solicită ca judecata să aibă loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, instanța până la admiterea cererii nu a verificat dacă rechizitoriul a fost întocmit în conformitate cu prevederile legale, Colegiul penal o consideră total nefondată.

Astfel, după cum rezultă din actele cauzei și procesul-verbal al ședinței de judecată, prima instanță a respectat întocmai prevederile procesual-penale privind judecarea cauzelor penale pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală în procedura simplificată, prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală. În cauză, până la admiterea cererii, instanța a verificat ca să nu existe vreo încălcare a normelor imperative din Codul de procedură penală și că din probele administrate în cursul urmăririi penale rezultă că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, după care a admis cererea inculpatului D.Ciubotaru, prin care acesta a solicitat examinarea cauzei în procedura respectivă, unde a indicat că „*recunosc integral faptele indicate în rechizitoriu și solicit ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală. Totodată declar că nu solicit administrarea de noi probe*”, cerere contrasemnată și de către apărătorul său, A.Pavalatii (f.d.161 v.2).

La fel, din procesul-verbal al ședinței de judecată se deduce faptul că instanța a explicat inculpatului consecințele examinării cauzei în procedură simplificată, care a declarat că *susține cererea care este scrisă de el personal, prevederile art.364¹ Cod de procedură penală i-au fost explicate, recunoaște vina integral și probele administrate, nu solicită administrarea de noi probe, este de acord cu probele administrate la faza de urmărire penală, consecințele examinării cauzei în procedură simplificată îi sunt clare* și, reținând prevederile art.342 alin.(3) Cod de procedură penală, prin încheiere a dispus judecarea cauzei în procedură simplificată (f.d.166-167 v.2). Astfel, prin înscrisul autentic, inculpatul, formulând solicitarea de a judeca cauza în baza probelor administrate în fază de urmărire penală, a recunoscut încadrarea juridică a faptelor așa cum a fost reținută în rechizitoriu, prin urmare inculpatul a renunțat la dreptul de a interoga martori în fața instanței, din care motiv criticele formulate de partea apărării cu privire la circumstanțele de fapt ale cauzei, prin care supune analizei actele procedurale și declarațiile martorilor, ține de procedura de apreciere a probelor și nu pot constitui temei de recurs.

Cu referire la temeiurile invocate de recurenți prevăzute la art.427 alin.(1) pct.8) și 12) Cod de procedură penală - hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept, comise de aceasta, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită, se reține următoarele.

Sub aspectul vizat, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Însă, pentru o atare concluzie, trebuie să se țină seamă de faptele săvârșite și cum acestea au fost stabilite de către instanțele de fond și dacă aceste fapte au fost încadrate în norma penală corectă, iar dacă faptei i s-a dat o încadrare juridică în baza altei norme penale, înseamnă că acestea i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Recurenții făcând referire la aceste temeiuri de drept, consideră că instanțele de fond incorect au calificat acțiunile inculpatului D.Ciubotaru și l-au condamnat atât în baza art.287, cât și în baza art.151 Cod penal, pe când acțiunile lui urmau a fi calificate doar în baza art.151 Cod penal, deoarece art.287 Cod penal se absoarbe de această normă penală.

Însă, Colegiul penal analizând ansamblu materialului probator administrat în cauză în cursul urmăririi penale, care a fost reținut de prima instanță, conchide că instanța just a constatat că situația de fapt astfel cum a fost reținută prin actul de sesizare al instanței (rechizitoriu), întrunește elementele constitutive ale infracțiunilor de care a fost învinuit și recunoscut vinovat inculpatul și faptei săvârșite nu i s-a dat o careva încadrare juridică greșită, deoarece nici prima instanță și nici instanța de apel nu au făcut o altă încadrare juridică a faptelor comise de către D.Ciubotaru decât cele în baza cărora acesta a fost pus sub învinuire.

Totodată, Colegiul penal va respinge și dezacordul părții apărării cu privire la calificarea faptelor infracționale, considerând că, la caz, a fost încălcat principiul neadmiterii tragerii la răspundere penală de două ori pentru una și aceeași faptă, deoarece violența aplicată a fost reținută în calitate de acțiune adiacentă în contextul infracțiunii de huliganism, cât și ca infracțiune distinctă.

Sub aspectul vizat, Colegiul reține că, se consideră calificare a infracțiunii, potrivit art.113 alin.(1) Cod penal, determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.

Astfel, potrivit teoriei penale, latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art.287 Cod penal constă în fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunile care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, de opunere de rezistență violentă reprezentanților autorităților sau altor persoane care curmă actele huliganice, ori acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită.

Prin *acțiuni care încalcă ordinea publică*, se înțelege fapta săvârșită în public, îndreptată împotriva ordinii publice, care se concretizează în acostarea jignitoare a persoanelor, în alte acțiuni similare ce încalcă normele etice, tulbură ordinea publică și liniștea persoanelor.

În această ordine de idei, comiterea infracțiunii de huliganism într-un loc public nu este o caracteristică obligatorie a acestei infracțiuni, obligatoriu este modul public al infracțiunii de huliganism: fie actele huliganice sunt săvârșite în prezența unor persoane, fie rezultatul actelor huliganice devine inevitabil cunoscut altor persoane.

Aplicarea violenței asupra persoanelor sau amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe constituie atât violența psihică, cât și cea fizică, ce se poate manifesta prin cauzarea unor prejudicii sănătății, care pot surveni în urma săvârșirii unor acțiuni cu caracter violent, produse prin aplicarea de lovituri, prin imobilizarea, îmbrâncirea, punerea unei piedici victimei, urmate de vătămarea integrității corporale sau de leziuni corporale, sau fără cauzarea prejudiciului sănătății.

Se consideră *huliganism agravat*, cazul în care faptă este săvârșită cu aplicarea sau cu încercarea aplicării armei sau a altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau a sănătății.

În speță, reieșind din materialele cauzei, inculpatul a inițiat un conflict verbal cu partea vătămată în incinta centrului comercial „Gren Hills”, care a fost întrerupt de către paznic și, după cum însăși inculpatul a declarat în ședința de judecată *„eu m-am enervat și i-am spus părții vătămate că-l aștept afară. Aflându-mă afară lângă scări, am așteptat partea vătămată...când am văzut că N.Siminel se îndreaptă spre mine, eu din nervi am aplicat o lovitură cu o sticlă de bere pe care o aveam în mână, partea vătămată a căzut jos, iar eu am fost reținut de carabinieri”*. Prin urmare, inculpatul nu s-a limitat la conflictul verbal din incinta centrului comercial, dar și-a continuat acțiunile sale lângă centrul comercial, unde a așteptat partea vătămată să iasă din magazin, față de care a aplicat violența, acțiune ce a avut loc în mod public, în prezența mai multor persoane, cărora le-au devenit inevitabil cunoscute acțiunile acestuia.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr.485/D din 29.03.2017, în urma acțiunilor ilegale ale inculpatului, părții vătămate N.Siminel i-a fost cauzată vătămare corporală gravă periculoasă pentru viață, care depășește latura obiectivă a componentei infracțiunii de huliganism.

Reieșind din sensul legislației în vigoare, în cazul în care infracțiunea de huliganism este urmată de infracțiunea de vătămare a intenționată gravă a integrității corporale ori a sănătății, cele săvârșite urmează a fi calificate potrivit normelor ce reglementează concursul real de infracțiuni, potrivit dispoziției art.33 alin.(4) Cod penal, iar calificarea trebuie făcută conform art.287 și 151 Cod penal.

La fel, latura subiectivă a infracțiunii de huliganism se caracterizează, în primul rând, prin intenție directă. Motivele acestei infracțiuni sunt motive huliganice.

Reținând cele menționate mai sus, Colegiul penal reiterează faptul că, în speță, sunt întrunite toate elementele infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal. Intenția inculpatului a fost una directă, el conștientizând faptul că încalcă ordinea publică, dorind acest fapt, ceea ce incontestabil s-a dovedit prin probele materiale ale cauzei. Desconsiderarea deplină a ordinii publice a demonstrat-o dorința inculpatului de a profita de un pretext neînsemnat pentru răfuiala cu victima.

Lipsită de temei este și solicitarea recurențelor privind reîncadrarea faptelor inculpatului în baza art.157 Cod penal, deoarece pentru a putea califica fapta în baza normei speciale, urmează a se lua în considerare forma vinovăției pe care făptuitorul trebuie să o manifeste fie în raport cu fapta, fie în raport cu urmarea prejudiciabilă, care în cazul infracțiunii prevăzute de art.157 Cod penal este imprudența, iar în cazul infracțiunii prevăzute de art.151 și 287 Cod penal este intenția.

Reieșind din faptele săvârșite de inculpat, adică din esența acestora, nu se poate deduce că ultimul ar fi acționat din imprudență, dimpotrivă, dânsul, aplicându-i părții vătămate lovitura cu sticla de bere în cap, a acționat cu intenție directă la cauzarea vătămarilor corporale grave acestuia.

Cu referire la temeiul invocat de recurenți prevăzut la art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, precum că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, Colegiul penal menționează că, pedeapsa stabilită de prima instanță inculpatului D.Ciubotaru, menținută de instanța de apel, a avut loc cu respectarea prevederilor art.61, 75-76, 84 Cod penal, ținându-se seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gradul pericolului social al infracțiunilor comise, care fac parte din categoria celor grave, de persoana acestuia, care anterior nu a fost judecat, a recunoscut vina, s-a căit de cele comise, de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuază răspunderea, instanța considerând posibil de a-i aplica pedeapsa la limita minimă a sancțiunilor normelor penale în baza cărora acesta a fost declarat vinovat, reținând în acest sens și prevederile art.364¹ Cod de procedură penală.

Concluzia instanțelor de fond corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, aceasta fiind echitabilă, proporțională faptelor săvârșite și individualizată conform prevederilor legale. Totodată, Colegiul penal reține că în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni. Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care au fost valorificate în prezenta cauză.

Solicitând casarea hotărârilor judecătorești, recurenții au mai invocat ca temei de recurs și pct.16) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, însă nu a făcut referire sau trimitere, analiză la vreo hotărâre în care norma de drept aplicată în hotărârea atacată ar contravine unei alte hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către instanța de recurs.

Prin urmare, decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelurilor în partea ce ține de nevinovăția inculpatului și stabilirii pedepsei, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală, iar temei pentru casarea acesteia lipsesc.

Potrivit dispoziției art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul,

instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Reținând circumstanțele susindicate, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de avocatul Iu.Sorochin în numele inculpatului D.Ciubotaru și inculpat, care urmează a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii contestate.

7. În conformitate cu prevederile art.434, 435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către avocatul Sorochin Iurii în numele inculpatului și inculpatul Ciubotaru Dan, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 septembrie 2017, în cauza penală în privința lui Ciubotaru Dan, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 20 februarie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Liliana Catan

Ion Guzun